

MARIJAS TICĪBA

Paldies tev, brāli. Tas noteikti bija... Man ir jāsaka uz to "āmen". Šorīt Tas Kungs svētīja mūs visneparastākajā veidā. Man galvā jau bija kaut kas, par ko es grasījos runāt, bet tikko kā es to izmainīju. Un tieši tāda veida sanāksmes man patīk – Svētā Gara saldums vienkārši virzās, plūst pa ēku. Un tad Svētais Gars...

Man šķiet, ka vakar vakarā tas droši vien bija pravietojums. Es pateicu kalpotājiem, kas atradās man aiz muguras, ka viņu laiks pienāks. Viņi bija upurējuši. Bet šorīt, nu, vēl pirms es sāku, Svētā Gara labestība nonāca starp šiem kalpotājiem, pasludināja viņus par dziedinātiem, it visur, izstāstīja viņiem par viņu stāvokli, slimībām un tā tālāk. Ak, Viņš ir labs, vai pareizi? Protams, Viņš tāds ir. Viņš ir brīnišķīgs Tēvs. Mēs esam ļoti pateicīgi Viņam.

2 Un tā, rīt pēcpusdienā, ja Tas Kungs ļaus, mēs pārnesīsim rītdienas vakara dievkalpojumu uz pēcpusdienu. Un, manuprāt, tas ir jauki. Tas dod iespēju katram atbalstīt savu draudzi. Es vienmēr esmu uzskatījis, ka kristieša pienākums ir būt savā postenī. Tādējādi, kad mums ir tāda veida pulcēšanās, nu, es...tad brāļi, kuri gribēs aizvērt savas draudzes un atsūtīt savus ļaudis uz... Es tagad vērsos pie visiem šeit klātesošajiem, pie visiem, kas ir aizbraukuši no pilsētas un atstājuši tās draudzes: "Brauciet rīt uz savu draudzi." Vienkārši izdariat savu izvēli. Šeit atrodas daudzi jauki brāļi un jaukas draudzes, kas tic tam pašam Evaņģēlijam, kuru sludinām mēs. Viņi šobrīd atrodas šeit. Un viņi priecāsies par jūsu klātbūtni viņu svētdienas skolās rīt no rīta un viņu draudzēs rītvakar. Lūk, noteikti aizejiet uz kādu draudzi, uz to draudzi, ko jūs izvēlēsieties.

Man šķiet, ka brāļi ir jums pateikuši, kur...viņi ir kaut ko sagatavojuši, lai paziņotu, kur viņi atradīsies un kas tur notiks. Parasti viņi tā dara. Jūs esat ielūgti pie viņiem visiem. Lūk, tā draudze...lai uz kādu draudzi jūs ietu, kuru jūs pārstāvat, lai ko arī jūs darīsiet, tas būs labi. Un tā, es redzu, kā viņi sāk darboties, kaut kā tā. Starp tiem ļaudīm atrodas varens gars, šķiet, ka varena atmoda virzās tajā virzienā.

Es ceru, ka tas nekad nepazaudēs to brīnišķīgo garu, kas bija sanāksmē šorīt. Tas...tas patiesībā ir kaut kas, kad tu redzi Dieva labestību un Viņa žēlastību, kas atnāk un svētī mūs, un dara to, ko Viņš darīja šajā rītā.

3 Un tā, ja Tas Kungs ļaus, rīt es gribu uzrīkot labu, kristīgu pulcēšanos un vienkārši ļaut katram iznākt priekšā. Vienkārši, rīt mēs sludināsim evaņģēlisku sprediķi, ja Tas Kungs ļaus. Un brālis Leo, mūsu grāmatu vīrs, pateica: "Brāli Branham, tev būtu kādreiz jāatbrauc un jāsludina šiem cilvēkiem tādu vecmodīgu sprediķi."

Tas Kungs ir labs pret mums. Mēs gribam, lai jūs atverat savas Bībeles, ja gribat, vai arī vienkārši atzīmējiet šo fragmentu. Es vienkārši gribu izlasīt vienu pantu no Lūkas Evaņģēlija, 1. nodaļa 37. pants.

...jo Dievam nekas nav neiespējams.

Bet Marija sacīja: "Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone, lai notiek ar mani pēc tava vārda." Un eņģelis no viņas aizgāja.

4 Uz brītiņu nolieksim mūsu galvas. Mūsu Debesu Tēvs, mēs nākam Kunga Jēzus Vārdā, lai prasītu žēlastību un piedošanu par mūsu kļūmēm. Šajā vakarā mēs lūdzam, Kungs, lai Tu turpini nākt pie mums šajos vareņajos Tava Svētā Gara apmeklējumos, lai Tu varētu darīt Sevi redzamu kā dzīvu līdz tam laikam, kad Tu parādīsies atkal fiziskā veidā, kad būs otrā atnākšana.

Mēs lūdzam, Debesu Tēvs, ka, ja mūsu vidū atrodas kāds, kas vēl nav pieņēmis Tevi kā savu dārgo un mīlošo Glābēju, lai šovakar ir tas laiks, kad viņi pateiks tam Visu-pietiekošajam: "Jā, Kungs, es ticu." Tie, kas jau ir sākuši šo ceļu, bet vēl nav nonākuši līdz kristībai ar Garu, mēs lūdzam, lai šovakar viņi varētu pakļauties Svētā Gara kristībai.

Iepriekšējā vakarā mēs bijām tik laimīgi, Kungs, redzot, kā Tu darbojies starp cilvēkiem, starp tiem, kuri pacēla savas rokas, parādot, ka viņiem nav lūgšanu kartiņu; redzot, kā darbojas Tavs varenais Svētais Gars, dziedinādams slimos un nomocītos, un aicina viņus, darīdams tieši tā, kā Tu to darīji, būdams mūsu Kunga Jēzus Kristus ķermenī, parādot, ka Tu joprojām esi Savā draudzē – cilvēki ceļas no nestuvēm un iet; un tie, kas mira, zaudēdami pēdējo cerību, ieraudzīja Dieva gaismu un pieņēma to, aizgāja dziedināti. Tā varenā rīta kalpošana Svētā Gara sadraudzībā, kad mēs atradāmies kopā debesu vietās Jēzū Kristū, ak, Dievs, kā mēs to mīlam!

5 Un mēs lūdzam, lai Tu dāvā mums Savas debesu svētības šovakar. Neskaties uz mūsu niecību, Kungs, jo mēs neesam cienīgi, un nav nekas, ko mēs varētu izdarīt, lai kaut ko nopelnītu. Tāpēc mēs padevēji apliecinām, ka mums nav taisnība un ka mēs esam netaisni, bet vienīgi Tu esi taisns. Un mēs nākam Kunga Jēzus Vārdā, kā Viņš lika mums darīt, apsolīdams, ka mēs saņemsim to, ko prasīsim. Dievs, es grasos prasīt Tev kaut ko lielu, un es lūdzu, lai Svētais Gars šovakar izpēta šeit katru sirdi. Ja viņiem ir vajadzīga dziedināšana, dziedini viņus, Kungs. Visu, kas viņiem ir vajadzīgs, dāvā to, Kungs. Un neaizmirsti arī mani.

Neaizmirsti šos jaukos kalpotājus, Kungs. Svētī viņu draudzes rītdien. Lai tās draudzes ir piepildītas un Dieva Gars darbojas caur viņiem. Lai šajā apkaimē atnāk tā vecmodīgā atmoda un izplatās pa visu valsti. Svētī visus cilvēkus it visur, Tēvs. Lūk, es izlasīju šos vārdus un es lūdzu, lai Tu svētī ar tiem mūsu sirdis. Mēs prasām to Kunga Jēzus Vārdā. Āmen.

6 Rīta saule vēl tikai cēlās virs pakalna, kad viņa gāja pa to zināmo ieliņu, iedama lejup no pakalna, kur viņa dzīvoja. Viņa gāja, turēdama ūdens krūku, un droši vien viņa domāja, bija pārdomās, kā jau to parasti dara jaunas meitenes tādos gados, iet un pārdomā. Un viņa bija ceļā uz pilsētas aku, lai atnestu ikdienas ūdens krājumus. Stāsta, ka viņas māte bija mirusi, tāpēc viņa darīja mājas darbus un rūpējās par savu padzīvojušo tēvu. Un viņa bija pārdomās par iepriekšējo dienu.

7 Tas droši vien notika nedēļas pirmajā dienā pēc tam, kad viņiem bija bijusi sabata kalpošana, un saule cēlās augstāk zilajās Palestīnas debesīs. Un šī puķu saldme, kad saule paceļas, šī atmosfēra, šis puķu un sausseržu aromāts, kad karstums to izzāvē un...tikai pāris stundas, pirms karstums to visu iztvaicēs... Man patīk tas rīta laiks. Man tas šķiet sveigs. Man patīk atrasties dārzos.

Es uzskatu, ka kalpotājam ir jāiznāk priekšā, nevis nospiešam ar daudzām rūpēm, bet iznākot no Tā Kunga klātbūtnes svaiguma. Piecelties agri no rīta, kad visi dēmoni ir nolikušies gulēt, un nakts darbi ir beigušies. Un, kad viss nomierinās un iestājas klusums, un smaržo šis aromāts, šī saldme. Un es ticu, ka, ja kalpotājs līdz tam brīdim, kad viņš nostāsies aiz kanceles, vienkārši atradīsies Tā Kunga priekšā, viņš atnāks kā salds aromāts, svaids ar Svēto Garu nest Dieva vēstījumu gaidošajiem cilvēkiem ar izsalkušajām sirdīm.

8 Kamēr viņa gāja pa to taku, es ticu (tas ir, es to varētu izstāstīt kā nelielu drāmu), ka viņa domāja par to, kas bija noticis iepriekšējā dienā. Kad viņi jau bija atnākuši no draudzes, nu, viņas saderinātais vīrs, Jāzebs, kā parasti todien bija nācis mājās kopā ar viņu, lai papusdienotu. Un tā, pusdienas bija gatavas...viņi paēda pusdienas un, kā parasti, viņi apsēdās ārā uz lieveņa, skatīdamies uz nelielo ieleju, kas atradās tā paugura otrajā pusē.

Jāzebs bija galdnieks un, zinādams, ka viņš grasās precēt šo skaisto, jauno jūdu jaunavu, būdams galdnieks, viņš cēla viņu nākotnes māju tur uz tā otra pakalna. Ziniet, es iztēlojos, ka viņš to darīja tā īpaši, jo viņš grasījās uz šo namu atvest savu skaisto, jauno līgavu. Durvīm bija jābūt precīzi piemērotām. Un viņš darīja to nesteidzīgi, jo viņš negribēja darīt šo darbu steigā. Viņam droši vien bija... Logi bija jāuztaisa pilnīgi precīzi, tāpat arī durvis. Es iztēlojos, ka tad, kad viņš gāja iekšā pa tiem vārtiem, tie vārti bija lielas sirds formā, tāpēc...viņš bija uztaisījis vārtus sirds formā. Visapkārt tai mājai bija rozes.

9 Un viņi to visu bija plānojuši jau kādu laiku, kopš viņu saderināšanas brīža. Un viņi mēdza tur iziet, teiksim, svētdienas pēcpusdienā un apsēsties uz lieveņa, un skatīties tur pāri uz otru pusi,

kur būs viņu nākamā māja. Un, kā parasti, viņi runāja par To Kungu, jo viņi abi ļoti ticēja Dievam. Un šī svētdiena bija īpaša. Kad pusdienas bija paēstas un trauki bija nomazgāti, un Jāzeps jau sēdēja uz mājas lieveņa, kad atnāca Marija, un tai droši vien bija jābūt aptuveni tādai sarunai kā parasti: kāds būs viņu nams un kāds tas izskatīties, un ka pie viņiem pusdienot atnāks rabīns. Taču tā vietā viņi sāka apspriest vēstījuma tēmu, kuru viņi bija dzirdējuši no rabīna, ievērojama, cienījama cilvēka. Un varbūt tieši Marija sacīja: “Jāzep, vai tad tas nebija satriecošs vēstījums, kuru šorīt sludināja rabīns, mūsu mīļotais gans?”

10 “Ak,” droši vien atbildēja Jāzeps, “tas bija izcils vēstījums. Man tas tik ļoti patika, kad viņš runāja par to vareno Dievu Jehovu, kurš izveda mūsu tautu no Ēģiptes. Vai tad tas tevi nesaviļņoja, kad viņš lasīja rakstu rulli no Otrās Mozus grāmatas, kad viņi tika izvesti, un kā Jehova veda viņus ar Uguns Stabu? Un viņiem nebija nekāda kompasa, lai ietu...bet viņi gāja, jo viņus veda Gars. Ak, Marija, vai tad nebūtu brīnišķīgi, ja mēs varētu nodzīvot visu mūsu dzīvi, vērojot to Uguns Stabu un esot tā vadītiem, kā bija viņi?”

“Un tad, kad viņiem bija vajadzīgs ēdiens, Viņš lika nolīt mannai no debesīm; viņiem bija maize. Un, kad viņiem bija vajadzīga gaļa, Viņš atpūta paipalas no piekrastes, piepildīja visu zemi. Un, kad viņiem bija vajadzīgs ūdens, Viņam bija satriektā klints. Kad viņi saslima, Viņam bija vara čūska kā izpirkums par viņu slimību, un, ak, cik tas bija vareni!”

“Taču,” sacīja viņš, “mīļotā, manuprāt, viņš visu sabojāja, kad viņš pateica: 'Bet diemžēl Jehova tā vairs nedara.' Tā vai citādi es vienmēr esmu ticējis, ka tas Jehova vienmēr ir tāds pats. Viņš vienkārši nevar ciest neveiksmi. Un es ticu, ka iemesls tam, ka mums ir...ka mēs tā dzīvojam šajā laikā, ir tas, ka mūsu ļaudis ir zaudējuši ticību Jehovam.”

11 “Es ticu, ka Viņš ir nemirstīgs un ka Viņš nenoveco, un nekļūst vājāks. Viņš gluži vienkārši ir tas pats Jehova, un Viņš sagaida, ka mēs... Es nedomāju, ka es iztuos nevērīgi vai necienīgi pret godājamo rabīnu, taču, kad šorīt viņš savā vēstījumā pateica, ka Jehova vairs nedara brīnumus, ka vienīgā lieta, ko Viņš no mums grib, ir, lai mēs ietu uz draudzi un maksātu desmito tiesu, un dzīvotu labas dzīves, cik nu mēs varam, un ka Viņš paņems mūs augšā godībā; es īsti nespēju tam noticēt, Marija. Es...es ticu, ka Jehova grib, lai mēs staigājam ar Viņu tā, kā tajā laikā staigāja viņi.”

Un tad Marija droši vien sacīja: “Ak, dārgais, zini ko, mums sākumā būtu jāizlasa Raksti.”

Lūk, ja jūs kādreiz esat bijuši kādā Palestīnas namā un redzējuši dažas no tām senlietām... Bībeles grāmatas tika glabātas kā... Tas tiek saukts par rakstu rulli, tas bija sarullēts kā nūja. Un viņi glabāja tos konteinerā, kas bija līdzīgi atkritumu spainim. Viņi vienkārši lika tos iekšā tajā konteinerā. Piemēram, Jesajas rakstu rullis, Jeremijas rakstu rullis un visi pārējie praviešu rakstu ruļļi atradās tur, tāpēc nebija nozīmes, kādu no tiem ruļļiem viņi lasīja, jo viņi zināja, ka tas viss bija Dieva noteikts, jo tie bija viņu pravieši.

12 Tāpēc Jāzeps sacīja: “Nu, mana dārgā, vai tu varētu aiziet un atnest kādu no tiem ruļļiem.” Viņa pastiepa roku un paņēma pirmo, kas trāpījās, un izvilka to ārā.

Viņa sacīja: “Nu, dārgais, šķiet, ka šodien mēs lasīsim no pravieša Jesajas grāmatas.”

Un viņš atritināja to rakstu rulli, un Jāzeps sāka lasīt, un viņa prāts...viņa acis apstājās pie šīs daļas: “Jaunava taps grūta un dzemdēs Dēlu... Viņam tiks dots vārds: Padomdevējs, varenais Dievs, Miera Valdnieks, mūžīgais Tēvs.”

Un, kad viņš bija izlasījis līdz galam, tā jaunava, sēdēdama blakus, sacīja: “Brītiņu uzgaidi, Jāzep, dārgais. Ko pravietis domāja, runādams par jaunavu, kas taps grūta?”

Nu, Jāzeps droši vien sacīja: “Dārgā, tas ir vairāk par manu saprašanu. Es to nesaprotu, taču es tam ticu. Tieši tā saka Bībele. Es nezinu, kā tas notiks, taču vienu mēs zinām, dārgā, mēs zinām, ka Jesaja bija Jehovas pravietis. Tātad, ja Dievs bija svaidījis viņu ar Svēto Garu, viņš nevarēja

pravietot melus, jo viņš bija dzimis par pravieti, un mēs zinām, ka viņa vārdi ir patiesi. Un, kad viņš pateica: “Jaunava taps grūta,” tie nebija Jesajas vārdi, tas bija mūsu Jehova, bet Jehova var izdarīt visu, ko Viņš ir pateicis, ka izdarīs.”

13 Un tajā laikā, kad viņi to visu pārsprieda – ka Viņam tiks dots vārds: Padomdevējs, Miera Valdnieks, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs, un valdība uz Viņa pleciem, un ka nebūs gala Viņa valstībai, un tā tālāk – viņa sacīja: “Droši vien tas ir Viņš, kuru mums apsolīja pravietis Mozus: 'Tas Kungs, jūsu Dievs, cels pravieti, līdzīgu man.' Tātad tam ir jābūt Mesijam.

Jāzeps sacīja: “Es domāju, ka rakstu mācītāji to tieši šādi skaidro, ka šeit ir teikts par Mesiju, kuram ir jānāk.” Vakaram turpinoties, tuvojās vakara dievkalpojuma laiks, un viņi devās atpakaļ uz draudzi.

14 Un tas notika nākamajā rītā, kad viņa devās pēc ūdens, un viņa varēja sadzirdēt āmura klauzēšanu un zāģi, kur Jāzeps cēla viņu māju. Un viņa bija pamodusies un pabrokastojusi, un paķērusi to nelielu krūku ūdenim, un devusies uz pilsētas kopējo aku... (Nu, ja mums būtu laiks, es gribētu vairāk parunāt par to aku, taču mums nav laika). Un tā, viņa gāja ar nolaidu galvu, iegrimusi savās domās, viņa nespēja tik vaļā no tās domas... Un viņa sacīja: “Tā piezīme, ko man pateica Jāzeps, kad es apturēju viņu pie tās Rakstu vietas no Jesajas 9:6, un kā tas... Viņš, viņš pateica man: 'Dārgā, zini, es domāju, ka tu...es vienmēr esmu domājis, ka tu esi visskaistākā sieviete, kādu es esmu redzējis, taču dažās pēdējās minūtēs kaut kāda iemesla dēļ tu izskaties vēl skaistāka kā parasti. Tavas lielās, brūnās acis sāka mirdzēt tieši tajā brīdī, kad mēs pieminējām šo Rakstu vietu. Vai tas tevi saviļņoja? Kas īsti notika?’”

Nu, viņa nesaprata: “Kas gan tas bija, kad viņš pateica, ka ir dzimis bērns, dots Dēls? Interesanti, kas man lika justies tā, kā es jutos?” Un, lūk, tad, kad šī mazā jaunava soļoja, viņa ievēroja kaut kādu gaismas uzplaisnījumu. Un viņa paskatījās apkārt un... “Droši vien tā bija saule,” viņa noteica, “tas vienkārši ir saules stars, kas atspīdēja no kāda tuksnešainā pakalna.” Un tā viņa turpināja iet, pārdomādama, kas bija noticis un par ko viņi bija runājuši; viņa nogriezās aiz stūra, lai ietu uz pilsētas aku, pie kuras agri no rīta sanāk sievietes un noliek tur savus spaiņus jeb, pareizāk, savus podus (tādus kā podus jeb krūkas). Tām bija bija garš kakls un divi rokturi. Tur bija tāds āķis, kas tām tika pieāķēts, un trīsis. Viņas nolaida krūku ūdenī. Būdama no māla, nu, tā nogrima. Tad viņas ar trīsi uzvilka to ūdeni augšā un lika to sev uz galvas, un gāja atpakaļ uz mājām; katrā no krūkām bija aptuveni divdesmit litri ūdens, ar kuriem pilnībā pietika visai dienai, ja neskaita drēbju mazgāšanu – tādā gadījumā viņas parasti devās uz speciālu drēbju mazgāšanas vietu.

15 Un tā, kad viņa nogriezās ap stūri, viņa atkal ieraudzīja tās gaismas uzplaisnījumu. Un viņa ieraudzīja to brīdī, kad viņai bija jāiet cauri vienai šaurai vietai, kur varēja iziet cauri tikai viens cilvēks; tur stāvēja erceņģelis Gabriēls. Ne jau saules atspulgu viņa bija redzējusi, ne s-a-u-l-i. Viņš bija viņai sekojis, un Viņš satika viņu tādā vietā, kur viņai neatlika nekas cits, kā paskatīties uz Viņu. Un viņa paskatījās un ieraudzīja, ka viņam apkārt mirdzēja gaisma. Jaunava bija izbijusies, un, bez šaubām, satvēra savu ūdens podu, un tās lielās acis cieši lūkojās uz erceņģeli.

Viņš sacīja: “Esi sveicināta (jeb apstājies), Marija, tu esi lielu labvēlību atradusi pie Dieva.” Ak, man tas patīk! Šī jaunā sieviete viszemiskākajā pilsētā, kāda tolaik bija pasaulē, pazīstama kā zemiskākā pilsētā, katrā ziņā, Palestīnā... Un tur viņa bija dzīvojusi tādu dzīvi, ka Dievs izraudzīja viņu noteiktam darbam, kuru Viņš grasījās izdarīt. Viņa ieskatījās viņam sejā, un tas viņu izbiedēja.

16 Ziniet, parasti, kad mēs domājam par tām lietām... Bībelē ir teikts: “Kas vien ir tikums un uzslava, par to domājiet.” Es domāju, ka iemesls tam, kāpēc mēs to vairs tā neredzam, ir tas, ka mēs pārāk daudz domājam par citām lietām. Es uzskatu, ka eņģeļi turpinātu mums rādīties, ja vien mēs par viņiem domātu – bet mēs domājam par kaut ko citu, par to, kur mums aiziet, par kaut kādu programmu, kas mums ir jānoskatās, vai par kādu iepirkšanos, kas mums ir jāpaveic. Taču mūsu Raksti saka mums: “Meklējiet vispirms Dieva Valstību un Viņa taisnīgumu, un viss pārējais jums

tiks pielikts.”

Un, lūk, kur mēs to redzam, ka Viņš pateica: “Tu esi atradusi lielu labvēlību pie Dieva.”

17 Un vēl mēs ievērojam... Es negribu aiziet no šīs Rakstu vietas, taču tur bija Kleops un viņa draugs ceļā uz Emmausu, kad viņi devās uz turieni, ar salauztām sirdīm, runādami par krustā sisto un mirušo Jēzu, un par tiem stāstiem, kurus viņi bija dzirdējuši, ka Viņš esot augšāmcēlies no miroņiem, bet viņi tam neticēja... un, būdami ceļā, iedami atpakaļ, varbūt, lai ietu uz darbu, pirmdien no rīta, atpakaļceļā; tas notika tieši tad, kad viņi domāja par Viņu, lūk, kad Viņš tiem parādījās, iznāca no krūmiem un sāka ar runāt ar viņiem kā gluži parasts cilvēks.

Viņš sacīja: “Ak, kāpēc jūs esat tādi savārguši? Kas jums kait?”

Viņi sacīja: “Vai tad tu neesi no šejienes?”

Vai jūs tam ticat? Tas ir tā kā nepatīkami, bet cilvēki, kuri staigājuši ar Viņu un runājuši ar Viņu, un gājuši visu dienu kopā ar Viņu pēc Viņa augšāmcelšanās, ar to pašu Jēzu, bet nepazīna Viņu... Viņš atklās Sevi tiem, kuriem Viņš gribēs atklāt. Ak, es lūdzu, lai šovakar Viņš paņem promtumsu no mūsu visu acīm un ienāk šajā ēkā, un atklāj Sevi Viņa augšāmcelšanās spēkā, lai ikviens cilvēks Viņu ieraudzītu: grēcinieki kā savu Glābēju, slimie kā savu Dziedinātāju.

Un mēs redzam, ka Viņš gāja kopā ar viņiem visu dienu. Bet tad Viņš sāka izturēties tā, it kā Viņš dosies kaut kur citur jeb dosies tālāk, bet tie pierunāja Viņu ienākt. Ak, man patīk tā Viņa pierunāšana ienākt! “Ak, Jēzu, Tu šovakar esi šeit draudzē! Tev ir jānāk kopā ar mani uz mājām. Es gribu Tevi paņemt uz savām mājām. Es nekad negribu pazaudēt šo Tavas Klātbūtnes sajūtu. Ļauj man paņemt Tevi uz mājām, un ienāc, un mājā pie manis. Nekad negribu zaudēt to sajūtu.” Vai tas nebūtu brīnišķīgi?

18 Vai zināt, es gribu šeit uz brītiņu apstāties savā vēstījumā un pateikt, ka visgodpilnākie notikumi, kurus es esmu redzējis notiekam, ir tad, kad kaut kas ir svaids. Ak, kaut es varētu palikt tajā vietā vienmēr!

Jūs esat lasījuši grāmatā, ka tonakt, kad uz platformas izskrēja tas maniaks, lai nogalinātu mani pie...kur tas bija...? Portlandā. Tu biji tur, brāli Džek, vai arī...tur bija brālis Brauns, kad izskrēja tas maniaks, lai mani nogalinātu, un draudēja to izdarīt. Varens, liels, milzīgs puisis. Un tā vietā, lai to vīru ienīstu, es viņu mīlēju. Viņš nebūtu to darījis. Varbūt viņš bija ģimenes cilvēks, tāds pats kā es, un viņš nebūtu to darījis. Tas bija velns, kas atradās uz viņa, kurš to darīja. Un, kad es viņu iemīlēju, tad es no viņa nebaidījos. Mīlestība izdzen bailes. Tas ir tad, kad tu vari mīlēt...

Jūs esat lasījuši to stāstu par to māti oposumu, kura atnāca pie manas mājas. Mīlestība, ir vajadzīga mīlestība, lai uzvarētu. Toreiz, kad tur uz lauka mani grasījās nogalināt vērsis... Skrēja man taisni virsū. Un nebija tā, ka es viņu ienīdu. Es biju mežsargs. Es pasniedzos, lai satvertu ieroci; es biju atstājis to savā mašīnā. Pēc tam es priecājos, ka biju to izdarījis. Viņš skrēja virsū, un es nodomāju: “Nu, ja man ir jāmirst, tad labāk es miršu ar seju pret viņu. Es nevaru no viņa aizbēgt, nav nekādu iespēju tikt prom.” Un tieši tad es nodomāju: “Nu, ja man ir jāaiziet, es gribu aiziet, skatoties uz viņu.” Un, kad viņš to izdarīja, skrēja man virsū (jo viņš mani vienalga notvertu)... Un viņam degunā karājās ķēde. Viņš tikko, divas nedēļas pirms tam bija nogalinājis melnādainu vīru. Es biju aizmirsis, ka viņš bija uz tā lauka. Es devos palūgt par kādu slimu vīru. Viņš nolaida savu galvu un kārpījās dubļos, ieaurojās, un tur nu viņš tuvojās!

19 Un es nezinu, kāpēc, bet kaut kas notika. Vienmēr, kad atnāk kāda dziedināšana vai jebkas, kaut kas notiek. Ienāk mīlestība, kas...un tas vienkārši aizvāc prom no ceļa visu pārējo. Ak, patiešām, brāli, jums var būt visa iespējamā teoloģija, bet man, iedodiet man katreiz mīlestību!

Kopš ticībā to avotu es ieraudzīju,

Kas no Tavām rētām tek.

Par izpērkošo mīlestību dziedāšu,

Līdz nāvē aiziešu.

Mīlestība. Ak, ja vien es vienmēr varētu dzīvot tajā atmosfērā!

Un, kad tas man pieskārās, es sacīju: “Dieva radība, es esmu Dieva kalps. Es esmu ceļā, lai palūgtu par vienu no Viņa slimajiem bērniem. Šobrīd es esmu tavā teritorijā, es šeit esmu uz tava lauka. Es negribēju tev traucēt. Bet, Jēzus Kristus Vārdā, ej atpakaļ un apgulies. Es tevi netraucēšu.” Un šķīta, ka viņš joprojām tuvojas, un te nu viņš nāca, skriedams no visa spēka. Es vienkārši stāvēju uz vietas, baiļu man bija ne vairāk kā šajā brīdī. Un, kad viņš bija apmēram metru no manis, viņš apstājās. Viņš paskatījās uz mani. Viņš izskatījās tik izsmelts, paskatījās uz vienu un uz otru pusi, pagriezās, devās prom, apgūlās. Es pagāju viņam garām pusmetra attālumā, pagāju viņam tieši garām. Mīlestība uzvar. Kaut kas notiek, kaut kas atgadās.

20 Nesen es jums stāstīju par to, kas notika tur Meksikā, kad tur atradās brālis Džeks. Tur uz platformas iznāca kāds vecs meksikāņu vīrs. Viņš bija pilnīgi akls, un, nabaga vecais zēns, viņa... Viņu ekonomika ir tik vāja, un viņiem nav ēdamā. Tam vecajam vīram nebija nekādu apavu, un rokā viņš turēja vecu cepuri, sadieltu ar auklām, un mugurā viņam bija noskrandis mētelis, un bikses teju vai tikai līdz ceļiem un visas putekļos. Viņš iznāca uz platformas, turēdams rokā rožukroni, tādas kā krelles. Un viņš pienāca pie manis kaut ko sacīdams. Kāds viņu veda. Un es stāvēju un skatījos uz viņu. Patiešām, brāli, kamēr tu nespēsi sajust tā cilvēka stāvokli, tu nespēsi viņam palīdzēt. Tā tas ir. Lūk, kāpēc Dievs tik ļoti mīlēja šo pasauli; Viņam bija līdzjūtība pret to.

Un es paskatījos uz viņu, es nodomāju: “Te nu viņš ir. Varbūt viņam ir bariņš bērnu, kas kaut kur strādā par dažiem peso dienā. Un turklāt vēl kāds...viņš labu ēdienu savā dzīvē nav ēdis. Un te nu viņš ir tādā stāvoklī. Jā, daba jeb viņa liktenis ir bijis tik slikts pret viņu, ka viņš ir akls.” Un viņš bija...

Es noliku savu pēdu blakus viņējai. “Es te stāvu labā uzvalkā un kurpēs, labās kurpēs; es nezinu, vai viņam vispār kādreiz ir bijis kāds kurpju pāris.” Es nodomāju: “Tas nav pareizi. Man mājās ir vēl viens pāris. Man mājās ir vēl viens uzvalks. Tam cilvēkam uz to ir tādas pat tiesības kā man.” Es noliku savu pēdu blakus viņējai, domādams, ka atdošu viņam savas kurpes, pirms kaut ko sacīšu. Nu, viņa kāja bija daudz lielāka un viņa pleci daudz plataki, viņš nespētu uzvilkt manu žaketi. Es nodomāju: “Dievs, ko es varētu viņa labā izdarīt?” Ja mans vecais tētis būtu dzīvs, viņš būtu apmēram viņa vecumā.

21 Kas tas bija? Ieiešana. Pēkšņi kaut kas notika. Es sāku just mīlestības klātbūtni, līdzjūtību pret to veco vīru. Viņš izrāva tās krelles un sāka brēkt: “Esi sveicināta, Marija, Dieva māte, svētī...”

Es sacīju: “Tas nav vajadzīgs. Vienkārši noliec to malā.”

Un viņš sacīja brālim Espinozam: “Kur ir tas dziedinātājs? Es gribu tikt pie viņa.”

Un es sacīju: “Vienkārši pasaki, lai viņš noliec savu galvu.” Es apskāvu ar savām rokām to vīru. Es sāku...es sacīju: “Kungs Jēzu, šis nabaga vecais vīrs! Es nevaru iedot viņam savas kurpes, viņš nevarēs tās valkāt. Es nevaru iedot viņam savu žaketi. Taču, Kungs Dievs, Tu esi vienīgais, kas šobrīd var viņam palīdzēt. Tu vari iedot viņam kaut ko, kas viņam paliks, tā ir viņa redze. Lūk, ko viņš ārkārtīgi vēlas.”

Un neko vairāk es neteicu, es izdzirdēju kādu bļaujām: “Gloria a Dios!” Un tur nu viņš bija, viņš varēja redzēt tikpat labi kā es, no visa spēka skraidīdams pa platformu.

Un nākamajā vakarā tur bija kaudze ar drēbēm, vecas šalles, priekšauti un veci mēteļi, un lupatas, un cepures, kas bija tur sakrautas tādā kaudzē, kas bija divas vai trīs reizes garāka par šo te, un aptuveni tik augsta. Kā es vispār...kā viņi vispār varēja atrast savējo, es nezinu. Kas tas bija? Viņi bija kaut ko ieraudzījuši. Ak, kad kaut kas notiek, kaut kas atgadās.

22 Tieši tas notika ar Mariju tajā rītā. Kaut kam noteikti bija jānotiek, kad viņa domāja par Viņu, un tur nu Viņš parādījās viņai blakus. Ar Mariju notika tieši tāpat kā ar Mozu. Viņš sacīja: “Tu kļūsi grūta savā klēpī un dzemdēsi bērnu.”

Lūk, viņa zināja, ka šī eņģeļa vēstījums sakrita ar Rakstiem. Man ir vienalga, kāda veida eņģelis parādītos – ja tā eņģeļa vēstījums nesakrīt ar Rakstiem un Dieva apsolījumu, lieciet to mierā. Ir nākuši visvisādi eņģeli, visvisādi, un viņi ir nesuši visvisādus vēstījumus. Ja atnāktu Tā Kunga, kuram es kalpoju, eņģelis...ja atnāktu tas eņģelis, nav svarīgi, cik ļoti tas izskatītos pēc Uguns Staba, cik ļoti tas izskatītos pēc gaismas – ja viņa vēstījums nesakristu ar šo Vārdu, es to liktu mierā, lai viņš ir nolādēts. Tam ir jābūt *šeit*. Jāzeps Smits, jūs zināt, redzēja eņģeli (tā viņš teica), taču tas nesakrita ar Vārdu.

Un Marija zināja, ka vēl tikai vakar viņa bija lasījusi Jesajas 9:6, ka kaut kam bija jānotiek. Un tad viņa zināja, ka tas jau tuvojās.

23 Tāpat arī Mozus, kad viņam bija zudušas visas cerības uz savu teoloģiju un viņš otrā tukšneša malā, ganīdams Jetrus aitas, viendien viņš ieraudzīja uguns lodi, kas atradās krūmā. Un viņš pienāca un novilkā savus apavus, kā viņam bija pavēlēts, un viņš ieklausījās, lai saprastu, kas tas ir. Bet, kad viņš saprata, ka tas eņģelis atbilda Rakstiem... Sacīja: “Es esmu dzirdējis Manas tautas brēkšanu, un Es esmu atcerējies Manu derību.” Mozus zināja, ka Dievs bija devis solījumu un tas bija...tas bija tas eņģelis, kas ies ar viņu. “Es atceros Manu apsolījumu un Manu derību. Es esmu redzējis Manas tautas ciešanas, un Es esmu nonācis, lai viņus atbrīvotu.” Mozus zināja, ka tas vairs neguļ uz viņa pleciem, jo: “Es esmu nonācis, lai viņus atbrīvotu.” Ak, tā ir tā labā daļa. “Es esmu nonācis. Tu esi tikai Mana mute.” Tāpēc viņš ieraudzīja, ka tas pilnībā sakrita ar Rakstiem.

Un Marija redzēja, ka tas pilnībā sakrita ar Rakstiem, jo varbūt vēl iepriekšējā dienā viņa bija lasījusi par to rakstu ruļļos (turpinot mūsu nelielo drāmu). Es jums saku, ir vērts lasīt Dieva Vārdu katru dienu. Jēzus sacīja: “Izpētiet Rakstus, jo tajos jūs domājat iegūt mūžīgo dzīvību, bet tie liecina par Mani.” Vēl citur Viņš sacīja: “Ja Es nedaru Mana Tēva darbus (kam bija jātiek izdarītam, kad Viņš atnāks), tad neticiet Man. Taču, ja Es daru Tēva darbus, kaut arī jūs neticat Man, ticiet tiem darbiem, jo tie ir Dieva sūtīti.”

24 Mēs gaidām debesu Viesi šajā laikā. Tas ir Dieva apsolījums. Ātri uzvelc savu garīgo domāšanu, draudze, un atcerieties, ka mēs šobrīd gaidām kādu Viesi, un uz to pretendē daudzi. Taču vienīgais veids, kā mēs atpazīsim šo debesu Viesi – Viņš apliecinās Vārdu.

Viņa zināja, ka tas eņģelis bija no Dieva, kad viņa redzēja viņa darbības. Paskatījās uz viņu, tam bija jābūt eņģelim, viņš sacīja: “Es esmu Gabriels, kas stāv pie Dieva labās rokas.” Lūk, kad Dievs grasās kaut ko izdarīt, Viņš sūta vēstnesi. Viņš vienmēr tā ir darījis, vienmēr darīs. Gabriels paziņoja pirmo Kristus atnākšanu. Gabriels paziņos otro Kristus atnākšanu. Tā tas ir. Teju teju ir jānotiek kaut kam nozīmīgam.

Un mēs redzam, ka šis eņģelis, kad viņš pateica: “Esi sveicināta, Marija,” un pateica viņai, kas notiks, viņa neapšaubīja viņu, jo viņa zināja, ka tas pilnīgi atbilda Rakstiem, ka tam bija jānotiek šādā veidā.

25 Un tā, mēs gaidām vēstnesi šajās pēdējās dienās, jo Jēzus pateica, ka tāds būs, jo visi pravieši pateica, ka tāds būs. Malehija pateica, ka tāds būs. Visi pravieši ir liecinājuši. Jau pašā krusta līdzībā Jēzus runāja vairāk par Savu otro atnākšanu, nekā par Savu aiziešanu. Un, kad mēs redzam, kā šīs lietas sāk īstenoties, būtu labāk, ja mēs izpētītu Rakstus, jo Viņš pateica, ka celsies viltus kristi un viltus pravieši un rādīs tādas zīmes un brīnumus, ka tas pieviltu pat pašus izredzētos, ja tas būtu iespējams.

Pirms pāris nedēļām Billijs Grēms šeit vienā vēstījumā pateica, ka tas jau ir pievīlis pat izredzētos. Es nepiekrītu šim evaņģēlistam. Tas nevar pievilt izredzētos, jo Viņus ir izredzējis Dievs.

26 Jēzus sacīja, ka tajās dienās tieši pirms Cilvēka Dēla atnākšanas būs tā, kā tas bija Sodomā. Un, kā mēs to jau izskatījām pēdējā...šajā nedēļā, ka uz Sodomu devās eņģelis, trīs eņģeļi pie trīs kategoriju cilvēkiem. Vieni no tiem bija sodomieši, otri bija remdenā draudze, bet trešie bija tā izredzētā un izsauktā draudze: Ābrahāms un viņa grupa, Lats un viņa grupa, Sodoma un tās grupa. Visi...

Divi no tiem izgāja. Tas evaņģēlists devās uz turieni, lai sludinātu Sodomai un izvestu to cilvēku grupu, ticīgos, kas atradās tur. Viņš dabūja ārā tikai dažus.

27 Taču mēs redzam, ka Tas, kurš palika tur aizmugurē pie izredzētās draudzes, Viņš parādīja zīmi. Un tas bija Dievs, kas to darīja. Tas nebija kaut kāds mīts, tā nebija kaut kāda teofānija. Teofānija neēd. Viņš ēda teļa gaļu un ēda neraudzētu maizi, graudu maizi ar sviestu, un dzēra govju pienu. Teofānija neēd un nedzer – tas bija Dievs, kļūvis redzams miesā! Protams! Un par ko Viņš runāja? Jēzus sacīja: “Būs tā, kā bija tajā dienā...” Dievs atkal atnāks, iemiesojies Savos ļaudīs, kurus Viņš ir nopircis un attīrījis, un parādīs Savai izredzētajai draudzei to pašu zīmi, kuru Viņš parādīja Savai izredzētajai draudzei tajā laikā.

28 Tur nebija nekādu “izejiet ārā no tā”. Tur nebija nekādu “to un šito”. Viņš jau bija ārpus tā visa, Ābrahāms. Bet tie pārējie eņģeļi sauca ārā, aicināja iziet no turienes. Bet Ābrahāms jau bija ārā. Un draudze... Vārds “draudze” nozīmē “izsauktie”. Dieva draudze jau ir izsaukta. Tā ir izsaukta.

Un Viņš parādīja viņam zīmi, ka Viņš ir Tas. Un, kad Viņš to izdarīja, pagriezis Savu muguru, Viņš pateica (Sāra bija teltī Viņam aiz muguras, viņa smējās) caur kādu spēku, to pašu, ko Jēzus parādīja Savā atnākšanā, parādīja gan samariešiem, gan jūdiem... Un ir paredzēts, ka šajās pēdējās dienās Viņš atkal sūtīs Savu Vēstnesi. Un tas Vēstnesis šovakar nav kāds cilvēks. It nemaz. Tas ir Svētais Gars. Lūk, kas ir šis Vēstnesis, Dievs Savā draudzē, darbodamies, rādīdams zīmes un brīnumus tieši pirms Savas parādīšanās.

29 Un tā, atcerieties, šim eņģelim ir jābūt bībeliskam eņģelim. Turklāt, Dievs mūs ir brīdinājis par viltus praviešiem. Bībelē ir teikts: “Ja jūsu vidū būs kāds vīrs, kas uzskatīs, ka viņš ir pravietis (un tā tālāk), bet tas, ko viņš saka, nenotiks, tad nebaidieties no viņa. Es neesmu ar viņu. Taču, ja viņa teiktais notiek, tad Es esmu ar to pravieti. Klausiet viņu.” Tā ir taisnība.

Tādējādi mēs šodien redzam, ka tas vēstījums ir patiess bībelisks vēstījums. Tas ir atgriezies pie Svētā Gara kristības, atgriezies pie Dieva spēka, atgriezies pie Vasarsvētku dienas, atjaunodams tēvu sirdis bērniem...jeb, pareizāk, bērnu sirdis tēviem, šajās pēdējās dienās. Mēs gaidām Vēstnesi no debesīm, un es ticu, ka šovakar Viņš ir šeit. Āmen! Es ticu, ka Viņš ir šeit. Ko Viņš dara? Viņš liecina.

30 Lūk, paklausieties, draugi. Nepieņemiet nekādu aizvietotāju. Nevis vienkārši paspiediet kāda vīra roku un ierakstiet savu vārdu grāmatā. Tas...nekā slikta tajā nav. Varbūt tas palīdzēs tev tikt ārā no bāra un nokļūt piedienīgā vietā, un censties dzīvot pareizi. Un tomēr ne šādi tas tiek panākts.

“Ja cilvēks nepiedzims no augšas, viņš pat nevar ieraudzīt Dieva valstību.” Lūk, “redzēt” nozīmē “saprast”. Ir ļoti daudzi cilvēki, kas saka, ka viņi ir dzimuši no augšas, bet nespēj saprast Dieva vēstījumu, nespēj ieraudzīt Tā Kunga eņģeli. Viņu acis ir padarītas aklas, brāli. Ja cilvēks nav piedzimis no Svētā Gara, tā paša Svētā Gara, kas uzrakstīja Vārdu un apstiprinās Vārdu, un tas pats Svētā Gara apstiprinājums, kas ir tevī... (vai saprotat, ko es gribu pateikt?) ...tas apliecinās Sevi.

Tad mūsu gars apliecina Viņa Garu, jo Viņa Gars apliecina Viņa Vārdu. “Dieva Vārds ir asāks, spēcīgāks nekā (Ebrejiem 4. nodaļa) divpusēji ass zobens un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir...kaula smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis.” Tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS, Tā Kunga Vārds, pilnīgi precīzi, Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi, parādīdamies Savā izredzētajā draudzē.

31 Ak, mums pa visu pasauli it visur traucas pāri atmodas, saukdamas ārā no Sodomas un tā tālāk, taču izredzētajā draudzē mums ir tā Persona, Dievs, tas pats Dievs, kas bija toreiz. Ir tikai Viens no viņiem, un tas Viens bija Savā draudzē, izpauzdams Sevi kā augšāmceltais Kungs Jēzus Kristus, tas pats vakar un šodien, un mūžīgi. Tas atbilst Rakstiem! Ja tas neatbilstu Rakstiem, neapliecinātu Rakstus, neapstiprinātu šo Vārdu, tad es Viņam neticētu. Taču, tā kā Viņš to dara, tad es zinu, ka Viņš ir no Dieva, tieši tāpat, kā to zināja Marija (Āmen, ak!), kā to zināja Marija, kā to zināja Mozus un ikviens no tiem pārējiem; ja tas nebūtu Rakstos...

32 Lūk, Vecajā Derībā viņiem bija vairāk nekā viens veids, lai to noskaidrotu. Ja cilvēks bija redzējis kādu sapni vai kāds pravietis bija pravietojis, vai jūs zināt, ko viņi ar to darīja? Viņi tika aizvesti pie urīma un tumīma, kurš karājās uz staba. Uzskata, ka urīms un tumīms bija tie divpadsmit dzimšanas akmeņi Ārona dzimšanas...tas ir, viņa krūšu uzliknī, kurā atradās viņu visu dzimšanas akmeņi. Tad viņš uzkāra to uz staba, un, ja tur nostājās pravietis un pravietoja, nebija nozīmes, cik reāli tas izklausījās, ja nebija pārdabiskas atbildes – varavīksnes gaismas loka visapkārt, ja tas šādi nemirdzēja – tad nebija svarīgi, ko tas pravietis sacīja, viņam nebija taisnība. Nebija svarīgi, kādu sapni bija redzējis sapņotājs, tas bija nepareizs. Bet Dievs vienmēr atbild pārdabiskā veidā. Āmen.

Lūk, tā priesterība beidzās, un urīms un tumīms tika aizvākti, bet Dievam ir cits urīms un tumīms. Lūk, kas tas ir – urīms un tumīms ir Dieva Vārds. Tas ir Dieva Vārds. “Lai ikviena cilvēka vārdi ir meli, bet Mani lai ir patiesība,” sacīja Dievs. “Debesis un zeme pāries,” sacīja Jēzus, “bet Mans Vārds nekad nepāries.”

Lūk, tā tad, ja kāds runā, bet tas neatbilst Rakstiem, neticiet tam. Ja viņš runā un tas atbilst Rakstiem, tad nedaudz uzgaidiet; pārbaudiet to ar urīmu un tumīmu. Tad, ja tiek saņemta pārdabiska atbilde, ka tā ir patiesība, tad ticiet tam. Lūk, kādā veidā ir jātic patiesam vēstījumam. Ja Bībele kaut ko apsola un Bībele saka, ka tā tas ir, tas ir Dieva urīms un tumīms. Ja sludinātājs sludina...sludina tā, kā ir teikts Bībelē, tad tas ir Dieva vēstnesis, Dieva liecinieks. Tad, ja tas tā ir, tad izpauzdīsies tā Vārda pārdabiskais un pierādīs Sevi, ka tas ir no Dieva. Dievs tur Savus solījumus!

33 Mēs gaidām vēstnesi. Tas vēstnesis ir Svētais Gars. Bībelē ir teikts: “Vēl nedaudz, un pasaule Mani vairs neredzēs (tā sacīja Jēzus), tomēr jūs Mani redzēsiet, jo Es būšu ar jums līdz pasaules galam. Darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet. Jūs darīsiet vairāk par šiem, jo Es eju pie Sava Tēva.” Lūk, vārds “vairāk” ir pareizais tulkojums... Es šeit lietoju “vairāk”, jo Karaļa Jēkaba Bībelē ir teikts “lielākus”. Kurš gan varētu darīt kaut ko lielāku? Viņš augšāmcēla mirušos, apturēja dabu, darīja visu.

Taču toreiz Viņš bija tikai vienā Personā. Viss, kas bija Dievs, bija iepildīts vienā Cilvēkā, Jēzū Kristū. Taču šajā laikā Viņš ir it visur visumā Savā draudzē, darīdams vairāk, vairāk tādus pašus darbus. “Tos pašus darbus, ko Es daru, darīs arī viņi. Vairāk par to Es darīšu, jo Es aizeju atpakaļ uz Uguns Stabu, kas Es reiz biju, pirms Es kļuvu par miesu un mājāju uz zemes. Es parādīju Sevi kā dzīvu caur tiem pašiem darbiem un tām pašām izpausmēm, ko Es darīju.” Pilnīgi pareizi. Kad Viņš bija uz zemes, Jēzus sacīja: “Es nāku no Dieva, un Es atgriežos pie Dieva.” Vai pareizi? Labi. Ja Viņš bija Dievs...

34 Viendien viņi sarunājās ar Viņu, un viņi aizrādīja, ka Viņš neesot vēl piecdesmit gadus vecs, bet esot redzējis Ābrahāmu? Viņš sacīja: “Pirms bija Ābrahāms, ES ESMU.” *ES ESMU* bija tas Uguns Stabs, kas bija tajā krūmā kopā ar Mozu. Tas bija Bībelisks Uguns Stabs. Tas pats ir ES ESMU, nevis “Es biju” vai “Es būšu”, ES ESMU, vienmēr tieši tāds pats vakar, šodien un mūžīgi.

Mēs redzam, kad ES ESMU bija darīts klātesošs mūsu vidū Viņa Dēla ķermenī. Viņš radīja Sev ķermeni. Pārmainīja Savu lomu no Dieva, lai kļūtu par cilvēku, lai atkal atvestu mūs atpakaļ uz glābšanu un atpakaļ uz Ēdenes dārzu. Pārmainīja Sevi, izpleta Savu telti mūsu vidū un ēda kā mēs, un gulēja kā mēs, un staigāja kā mēs, un izskatījās kā mēs. Viņš kļuva par mums, lai mēs caur Viņu varētu kļūt par Viņu, līdzmantinieki kopā ar Viņu Valstībā.

35 Tad mēs ieraugām, ka šis Uguns Stabs, kad tas bija ar Viņu, tas darīja zīmes un brīnumus, un Viņš apliecināja: “Ne jau Es daru šos darbus; tas ir Mans Tēvs, kas mājō Manī. Viņš dara šos darbus. Jo, patiesi, Es saku jums, ka Dēls pats nevar darīt neko, kamēr neredz arī Tēvu to darām. Un Dēls dara to, ko Tēvs Viņam parāda. Viņš vēl aizvien darbojas, un Es darbojos.” Āmen. Pareizi.

Viņš nomira, atkal augšāmcēlās trešajā dienā. Dažas dienas pēc tā notikuma, tur bija kāds nedaudz kritisks ebrejs ar līku degunu, kuram kabatā bija visādi papīri; viņš bija devies vajāt draudzi, visus tos, kuri gāja pa šo Ceļu. Devās no...ceļā uz Damasku, un viņš tika notriekts pie zemes. Un, kad viņš paskatījās augšup, viņš ieraudzīja kā tur gaisā stāv liels Uguns Stabs, sacīdams: “Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā?”

Tas sacīja: “Kas tu esi, Kungs? Kas ir šis Uguns Stabs?”

“Es nāku no Dieva; Es aizeju pie Dieva.” Te Viņš sacīja: “Es esmu Jēzus, un grūti tev ir iet pret dzenuli.”

36 Praviētis pateica, ka būs agrīnais lietus un vēlīnais lietus; vēlīnajā lietū kopā būs gan agrīnais, gan vēlīnais lietus – varena vispasaules draudze, kas trauksies pāri no vienas pasaules puses uz otru. Varens vēstījums, varenas zīmes un brīnumi, to darīs tā draudze. Daniels sacīja, ka cilvēki, kas zina savu Dievu, tai laikā darīs varoņdarbus. Tieši tajā laikā mēs dzīvojam šodien.

Lūk, fotokameras mehāniskā acs rāda mums, ka tas Uguns Stabs ir tas pats Uguns Stabs, kas veda Israēla bērņus. Skatieties, tam ir jādara tās pašas lietas, ko tas darīja, kad tas bija Viņā, vai arī tas nav tas pats Uguns Stabs. Taču, ja tas dara tās pašas lietas, kā gan jūs varat to apšaubīt? Tas atbilst Rakstiem!

37 “Esi sveicināta, Marija, svētīta tu esi starp sievietēm. Tu esi atradusi lielu labvēlību pie Dieva.” Ak, draudze, esi sveicināta! Svētīti jūs esat starp cilvēkiem, jo jūs esat atraduši lielu labvēlību pie Dieva. Jūs esat noticējuši mūžīgajai Dzīvībai, un Dievs jums ir iedevis kristību ar Svēto Garu. Pareizi! Tas Vēstnesis būs īstens Dieva Vēstnesis, Svētais Gars, kas ir Dieva vēstījums.

Ievērojiet, Marija, tikko kā viņa ieraudzīja, ka tas atbilst Rakstiem, viņa neteica: “Es aiziešu un paskatīšos, ko sacīs Dr. Džons, vai tas ir pareizi, vai nē.” Viņa negāja pie rabīna Kabinska, lai noskaidrotu, vai tas ir pareizi, vai nē. Viņa vispār neko tādu nedarīja. Vai zināt, ko viņa sacīja? Viņa sacīja: “Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone, lai notiek ar mani pēc tava vārda.” Jo viņa zināja, ka tas Vārds bija Dieva Vārds, ka tas vēstnesis bija Dieva vēstnesis, ka tas eņģelis bija Dieva eņģelis, jo tas turējās pie Dieva Vārda. Āmen. “Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone”; sacīja: “Kā tas notiks?”

Sacīja: “Svētais Gars tevi apēnos, un Tas, kas no tevis dzims, būs svēts un tiks saukts par Dieva Dēlu.”

Viņa sacīja: “Te nu es esmu. Es nesaprotu, kā tas notiks. Tam nav nozīmes. Tu tā pateici, tas atbilst Rakstiem, es tam ticu, es to pieņemu.” Viņa uzreiz sāka slavēt Dievu, pirms viņa sajuta dzīvību, pirms viņa sajuta jebkādas pazīmes. Viņai vairs nevajadzēja nekādas zīmes. Viņai bija Viņa Vārds, un neko vairāk nevajadzēja. Āmen! Man tas patīk!

38 Mozus, uzreiz, kā viņš satikās ar Dievu un redzēja, ka tas saskan ar Rakstiem, viņš uzreiz devās uz Ēģipti.

Uzreiz, kad Marija satikās...tas ir, kad eņģelis viņu satika un viņa ieraudzīja viņu, un zināja, ka tas bija Dievs, jo tas atbilda Rakstiem, viņa pieņēma viņa vārdu un devās it visur, liecinādama par kaut ko, par kā eksistenci neliecināja pilnīgi nekas.

Vēl viena lieta, viņa liecināja par kaut ko, kas vēl nekad nebija noticis. Ak, lai slavēts ir Tas Kungs! Viņa liecināja par kaut ko, kas vēl nekad nebija noticis. Vēl nekad jaunava nebija kļuvusi grūta. Bet viņai bija tā eņģeļa vārds, un eņģelis atbilda Rakstiem, tāpēc viņa zināja, ka tas bija apsolīts. Un tam eņģelim bija Tā Kunga Vārds, un tas bija apsolīts. Un, tā kā viņa domāja par sevi

pazemīgi un zemi, tomēr Dievs bija viņu izvēlējis, tāpēc viņa vienkārši par to priecājās. Un viņa devās ar savu vēstījumu, stāstīdama visiem, ka viņai būs bērniņš, pirms viņai bija jebkādas bērniņa pazīmes. Viņa negaidīja un neteica: “Tagad pagaidīšu, man ir jāsapņū un jāierauga, vai es jutīšos kaut kā labāk vai nē.” Nē, nē. Ak, Dievs, dāvā mums vairāk Mariju!

39 Bomontai un pārējai pasaulei ir vajadzīgas tādas Marijas, kas var turēt Dievu pie Vārda un sākt priecāties, pirms vispār kaut kas notiek. Kā ar jums, sievietes ratiņkrēslos, un ar jums, brāļi un māšas šeit, kuriem ir sirdskaites un slimības, un viss pārējais, kad Tā Kunga klātbūtne ir tik tuvu? Ak vai! Jūs zināt, ka tas ir Tā Kunga Vārds. Tas Kungs to apsolīja.

Jūs teiksiet: “Brāli Branham, ja tu atnāksi un uzliksi man rokas...” Tas nav tas. Tu jau esi dziedināts, jo “Viņš bija ievainots tavu pārkāpumu dēļ un tavu grēku dēļ satriekts, tavs sods bija uzlikts Viņam tev par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm tu tiki dziedināts”. Tas jau ir noticis.

Vienkārši pieņem to un sāc priecāties. “Paldies, Tev, Kungs! Tagad es to redzu. Lai svētīts ir Dievs, es esmu dziedināts! Man ir vienalga, ko kāds saka vai kā es jūtos, es vienalga esmu dziedināts!” Tas ir tas.

40 Eņģeļa vēstījums! Tas vienmēr ir bijis šādi. Lūk, kādā veidā to grib Dievs. Ko tas paveica? Izmainīto... Kad viņa turēja Dievu pie Vārda, tas izmainīja viņai visu dabisko dzīves gaitu. Tas izdarījis to pašu arī tev. Tas patiešām to izdarījis. Tas paņems jūs, grēcinieki, un nomazgās jūs baltus kā sniegs. Tas paņems jūs, kritiķi, un padarīs jūs par vienu no mums. Tas patiešām to izdarījis. Tas paņems jūs, slimie, un padarīs jūs veselus. Tas paņems jūs, kas esat ceļā uz elli, un izmainīs jūsu virzienu, un sāks jūs vest augšup uz debesīm. Vienkārši turiet Viņu pie Viņa Vārda un ticiet tam, un sāciet priecāties.

Tā Kunga vēstnesis ir šeit, Svētais Gars virzās visapkārt virs cilvēkiem, svaidīdams viņus. Ja tu neesi no šejienes, bet tu gribi zināt, kas notiek ar šiem cilvēkiem, tas ir tas, kas tas ir. Joēls to apsolīja. Vasarsvētku dienā Pēteris sacīja: “Tas ir tas.” Es vēlos tam kaut ko piebilst. Ja tas nav tas, tad es gribu paturēt šo, līdz atnāks tas, jo ar šo es jūtos šausmīgi labi. Un es ticu, ka tas ir tas. Tas ir tas pats, kas bija tajā laikā. Ak, Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi!

41 Marija negaidīja. Viņa neuztraucās par kritiķiem, viņu neuztrauca, ko citi sacīs, viņa bija satikusi eņģeli. Viņa bija redzējusi Viņa balsi...tas ir, redzējusi Viņa klātbūtni, un viņa zināja, ka viņš bija pateicis viņai patiesību, jo tas atbilda Rakstiem – viņai bija apsolīta svētība, vienkārši gāja un tam ticēja. Un viņa zināja, ka tas notiks. Ak, viņa... Ir vēl kaut kas tajā, kad tu satiecies ar kaut ko tādu, tu nespēj klusēt par to.

Eņģelis pateica viņai, ka viņas māšica Elizabete (viņa bija tur Jūdejas kalnainajā apvidū, viņa bija veca, aptuveni septiņdesmit gadus veca), ka viņa ir stāvoklī un ka viņai būs dēls. Viņa bija mātes gaidās jau sešus mēnešus. Protams, mazulis, mazais Jānis, vēl nebija parādījis nekādu dzīvību. Viņi bija par to tā kā satraukušies.

Un tā, mēs redzam, ka Elizabete...viņas vīrs bija Caharija, viņš bija priesteris. Viņš atradās templī aptuveni sešus mēnešus pirms tā notikuma. Jūs zināt, Dievs saliek visu pa vietām pazemīgo ļaužu vidū.

42 **Paskatieties uz Cahariju.** Lūk, pie viņa atnāca Dieva eņģelis. Viņš bija templī un kalpoja, un, kad viņš to darīja (bija kritusi viņa kārta vīraka dedzināšanai, stāvēt pie altāra), gadījās, ka viņš paskatījās pa labi, pa labi no altāra. Man šķiet, ka jums vienmēr ir jautājums, kāpēc es pievedu cilvēkus no šī puses. Tieši tur stāv Viņš. Tādējādi, pa labi no altāra, un tur stāvēja eņģelis un pateica viņam, ka tad, kad beigsies viņa kalpošanas dienas tur, viņš dosies mājās un būs ar savu sievu, un viņa kļūs grūta un dzemdēs dēlu, bērnu.

Un tas sludinātājs apšaubīja to Vārdu. Nu, viņam bija daudz piemēru, ja viņš grasījās kļūt par tā bērna tēvu... Paskatieties uz Sāru. Viņam bija vairāki piemēri no Bībeles. Paskatieties uz

Annu templī, šādu piemēru ir daudz, taču viņš joprojām šaubījās.

Cik ļoti atšķirās šis filosofijas skolotājs... Cik ļoti atšķirās šis garīgā semināra kalpotājs no tās mazās jaunavas! Viņa vispār nešaubījās. Viņa sacīja: “Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone.” Tas arī viss. Viņa turēja Viņu pie Viņa Vārda, un tas izšķīra jautājumu. Taču tas vīrs nespēja tam noticēt.

Viņš sacīja: “Es esmu Gabriels, kas stāv Dieva klātbūtnē. Mans Vārds tiks piepildīts.” Viņš zināja, par ko viņš runāja. Viņš sacīja: “Tā kā tu apšaubīji mani, tu būsi mēms līdz tai dienai, kad piedzims mazulis.” Viņš devās mājās. Viņa sieva kļuva grūta un slēpās sešus mēnešus.

43 Marija nodomāja: “Ak, vai tas nav brīnišķīgi! Tagad man būs mazulis, un tur ir Elizabete, mana māsiņa (Jēzus un Jānis bija otrās pakāpes brālēni), kas... patiešām, tas būs brīnišķīgi, jo viņai būs mazulis un man būs mazulis. Es vienkārši nespēju to vairs noturēt. Es uzreiz iešu uz turieni un pateikšu viņai.” Viņa uzreiz devās uz tiem kalniem, cik nu ātri varēja. Es teju vai redzu, kā mirdz viņas skaistā sejiņa, man šķiet, viņa bija tikai kādus astoņpadsmit gadus veca, un viņas melnie mati plīvoja viņai aiz muguras. Un viņa devās ceļā, ietinusies savās drānās.

Un jūs zināt, ka Elizabete bija slēpusies. Man tas savā veidā patīk. Es domāju, ka ir tik kaunpilni redzēt tās sievietes kā šeit staigājam tajos šortos un pārējā, kad viņām ir jāklūst par mātēm. Tas izskatās nožēlojami. Kāda atšķirība! Tas ir briesmīgi. (Es zinu, ka jums varbūt nevajadzētu...varbūt nevajadzētu to teikt. Ja es jūs aizvainoju, piedodiet man. Taču jūs ieklausītos savā ārstā; es esmu jūsu brālis, saprotiet.) Tā ka tur bija tā sieviete tādā stāvoklī; taču viņa slēpās. Es varu iztēloties, kā viņa tur sēž, zini, tādā kā nedaudz aizvērtā ar...adīdama tādu nelielu...ko tad? Tādus mazus zābaciņus, zini, to visu šādi sagatavodama un adīdama tādu nelielu sedziņu. Taču viņa bija nobijusies, jo viņa sacīja: “Nu, es esmu veca un...”

44 Ievērojiet, Tā Kunga eņģelis... Viņi bija taisni, viņa un Caharija, tā saka Bībele. Viņi bija taisni, ievērodami visus Dieva baušļus. Tieši tur parādās eņģeļi – tie vienmēr parādās taisnā ģimenē, tur, kur Dievs var izmantot kaut ko, kaut ko, lai ar to strādātu.

Un tā, viņa taisīja tos mazos zābaciņus. Un es iztēlojos, ka tur bija tāds lodziņš, kādi tie reizēm ir Palestīnā; ne tāds logs, pa kuru iespīd gaisma, bet tur karājās neliels auduma gabals. Un viņa kaut ko izdzirdēja. Viņa piecēlās un paskatījās, kas tur nāk, un viņa sacīja: “Zini, man šķiet, ka tā izskatās pēc manas māsiņas Marijas. Paskat tik, kā mirdz viņas sejiņa. Nu, viņa ir izaugusi. Esmu dzirdējusi, ka viņa gatavojas precēties. Tā tam ir jābūt. Nu, viņa ir jauna sieviete, un tā patiešām ir Marija.” Tā ka viņa uzgērba savu tērpu, zini, un steidzās ārā, lai viņu satiktu.

45 Un tajā laikā sievietes nebija tādas, kādas viņas ir tagad, zini. Viņas psteidzās un metās viena otras apskāvienos, un apskāva viena otru. Zini, man patīk draudzīgums, un jums? Man riebjas redzēt to visu muļķošanu, šo 1960. gada draudzīguma versiju. Ak vai, ar to nepietiek! Lūk, jūs, dienvidnieki, no šejienes, šeit jūs to tik ļoti neredzat, taču tur ziemeļos, ak vai! Es nesen aizbraucu pie sava onkuļa Ņujorkā. Jau divdesmit gadus viņš dzīvo vienā mājā, un viņa kaimiņš dzīvo viņam tik tuvu kā šis Teksasas karogs. Es pajautāju: “Kas tur dzīvo?”

Viņš sacīja: “Es nezinu.”

Es sacīju: “Tu esi atkritis no žēlastības.” Es sacīju: “Cik ilgi viņš šeit jau dzīvo?”

Sacīja: “Kad es šurp atbraucu, viņš jau tur dzīvoja.” Jūs nezināt, ka jūsu kaimiņi ir miruši, kamēr neizlasāt par to avīzē. Tā tas ir. Nav draudzīguma.

46 Nesen šeit brālis Mors un es, un brālis Brauns, mēs devāmies apciemot vienu puisī vārdā Dāvids, pirms pāris gadiem šeit Kal...tas ir, Floridā. Mēs atradāmies tur. Un man šķiet, ka tas bija brālis Hukstra, kurš man teica, sacīja: “Hercogiene grib tevi redzēt.”

Un es sacīju: “Kas?”

Sacīja: "Hercogiene."

Es sacīju: "Kas tā tāda?"

Un sacīja: "Tā ir tā sieviete, kurai pieder viss šis īpašums." Sacīja: "Viņa ir bagāta."

"Nu," es sacīju, "es nevaru viņu satikt, te ir pārāk daudz slimu cilvēku."

Sacīja: "Bet viņa taču ir hercogiene."

Es sacīju: "Tas nepadara viņu citādāku par visiem pārējiem."

Tāpēc viņš pateica... Nu, viņi bija atveduši viņu tur, kad es nācu ārā. Un, kad es nācu ārā... Es neesmu... Lai Dievs man piedod, ja es... Jūs domājat, ka es uzjautrinātos par to sievieti. Es to nedaru. Taču uz viņas rokām bija tik daudz dārgakmeņu, ka varētu aizsūtīt kādu misionāru ar Evaņģēliju desmit reizes apkārt pasaulei. Tā tas ir. Viņa tur stāvēja... Un viņai bija "brīļi" pāris. Viņa nebija tās uzlikusi, bet tās viņai bija uz nūjiņas, kuru viņa turēja *šādi* izstieptu. Ļoti liela, veca, resna kundze. Un viņa iznāca. Es iznācu no telts. Un es sacīju: "Man nav laika, lai viņu satiktu. Ja man vēl ir atlicis laiks, tad es gribu satikt tos slimos cilvēkus, kas ir ārpusē," saprotiet.

47 Un sacīja: "Bet viņa taču ļauj jums izmantot šo zemi."

Es sacīju: "Nu, tas ir labi, ja viņa ļauj Dāvidam izmantot zemi, un mēs to augsti vērtējam. Taču viņa ir vesela, viņai nekas nekait. Ļaujiet man satikt tos cilvēkus, kas atrodas tur." Nu, viņi gribēja, lai es satiekos ar viņu, tāpēc, kad es gāju ārā...

Viņa sacīja: "Vai jūs esat Dr. Branhams?"

Es sacīju: "Nē, kundze," es sacīju, "es esmu brālis Branhams."

Viņa sacīja... Nu, zini, neviens nevar skatīties caur brillēm, kas ir tik tālu izstieptas uz priekšu. Un viņa, lūk, šādi paskatījās tām pāri, viņa sacīja: "Ak, Dr. Branham," viņa sacīja, "es esmu sajūsmā."

Es pastiepu savu roku augšup un paskatījos uz to roku (viņa bija izstiepusi roku, lai paspiestu rokas). Nu, es nodomāju, ka es būšu džentelmenis. Es satvēru viņas lielo roku un pavilku to lejup. Es sacīju: "Nolaidiet to lejā, lai es jūs atpazītu nākamreiz, kad mēs satiksīties," kaut kā tā. Ak, man patīk kaut kas ar jūtām!

48 Pols Raiders, tas cilvēks, kas uzrakstīja to dziesmu, kuru es šeit dziedu, "Tikai tici", stāstīja, ka vienrīt viņam ar sievu bija ģimenes konflikts, neliels strīds vienam ar otru. Sacīja, ka negaidot... Viņš lasīja laikrakstu, un viņa kaut kā pateica: "Pol, vai tu iedosi man naudu?"

Sacīja: "Man nav naudas." Un vēl nedaudz turpināja, un sacīja, ka pēc brīža... Viņš neievēroja, ka bija aizvainojis viņas jūtas. Viņš tur apsēdās un pateica: "Nu, ja jau viņas jūtas ir tik viegli aizvainojamas, lai tad viņa tur sēž." Man šķiet, ka jūs zināt, kā mēs, brāļi, to reizēm darām.

Un tā, tad viņš sacīja, ka viņa vienmēr stāvēja pie durvīm un viņu noskūpstīja, kad viņš devās prom. Pēc tam viņš devās uz vārtiem, un, kad viņš pagriezās un pamāja ardievas, viņa pamāja ardievas. Sacīja, ka viņš piecēlās un paņēma savu cepuri, un sacīja: "Lai piktojas, ja grib!" Sacīja, ka viņš devās pie durvīm, viņa pastiepa lūpas, viņš viņu noskūpstīja, aizgāja līdz pašiem vārtiem, pagriezās un atskatījās. Sacīja, ka viņa stāvēja tur pie durvīm. Sacīja, ka viņš pamāja, un viņa pamāja.

Sacīja, ka viņš sāka iet pa ielu. Sacīja, ka kaut kas sāka viņam mākties virsū: "Tu izdarīji nepareizi, Pol. (Nabaga vecais Pols šovakar ir godībā.) Taču sacīja: "Tu izdarīji nepareizi, Pol. Ja nu ar viņu šodien kaut kas notiks?" Sacīja, ka viņš sāka par to aizdomāties: "Ak vai, ja nu kaut kas notiks, tad viņš vairs uz zemes viņu nesatiktu." Ak vai!

Sacīja, ka kļuva sliktāk un sliktāk, līdz viņš pateica: “Kungs, piedod man! Es došos atpakaļ un to izlabošu.” Sacīja, ka viņš patiešām ātri skrēja atpakaļ un atvēra vārtus, plaši atgrūda durvis, skatījās visapkārt. Viņš kaut ko izdzirda. Sacīja, ka viņa stāvēja aiz durvīm raudādama. Sacīja, ka viņš pastiepās uz priekšu. Viņš neteica ne vārda. Viņš atkal viņu noskūpstīja, atkal devās līdz pašiem vārtiem un pagriezās un pamāja. Sacīja, ka arī viņa pamāja tieši tāpat, kā viņa izdarīja pirmajā reizē, taču šajā otrajā reizē tas bija ar jūtām.

Tāpēc manuprāt tieši tā tas ir šodien. Mēs gribam... Es gribu, lai tajā ir jūtas, kaut kas, kas man ir reāls.

49 Es biju... Ne pārāk sen es un mana sieva bijām pilsētā. Tur bija kāda kundze, kas pateica: “Sveicināti, māsa Branhama!”

Un es pagriezos un paskatījos uz viņu, un es sacīju: “Klāu, tā kundze ar tevi runāja, dārgā.”

Sacīja: “Es viņai atbildēju.”

Es sacīju: “Nu, es zinu, ka viņa tevi nedzirdēja. Es nedzirdēju. Bet es sēžu tev pavisam blakus.”

“Ak,” viņa sacīja, “es viņai uzsmaidīju.”

“Ak,” es sacīju...

[Pārtraukums lentas ierakstā-Tulk.]

50 Viņa sacīja: “Zini, Marija, es būšu māte.”

“Jā, jā,” sacīja Marija, viņas actiņas mirdzēja, ziniet, teju vai pilnas ar prieka asarām. “Jā, jā, es zinu par to visu.”

“Tu zini visu par to?”

“Jā, jā, es zinu par to visu.”

“Bet, Marija, es esmu noraizējusies. Es esmu gaidībās jau sešus mēnešus, bet mazulis nav pat pakustējies.” Vai ziniet, tas viss...tas viss ir pilnīgi nenormāli. Aptuveni trīs mēneši ir normāli, bet te bija seši mēneši, un mazais Jānis vēl nebija pat pakustējies. Tāpēc viņa sacīja: “Es vienkārši esmu nedaudz uztraukusies par to un pārējo.”

Viņa sacīja: “Jā, es to saprotu.” Un sacīja: “Vai zini, arī man būs bērniņš.”

“Ak, es saprotu. Tu un Jāzepe jau esat apprecējušies.”

“Nē, mēs neesam apprecējušies.”

“Kā tad tā, Marija? Jūs neesat precējušies, bet tev būs bērniņš?”

“Jā, pareizi.”

“Ak, dārgumiņ, ko tu gribi pateikt?”

“Nu, tādā pat veidā, kā es zināju, ka tu gaidi bērniņu. Eņģelis Gabriels satika mani, un viņš pateica man par tavu gadījumu, un viņš pateica, ka Svētais Gars nonāks pār mani, un tas jau ir noticis. Un tas Bērniņš, ko es dzemdēšu, būs Dieva Dēls.” Un sacīja: “Viņa man pateica... Viņš man pateica, kā Viņu nosaukt.” Sacīja: “Es nosaukšu Viņu par Jēzu.”

Un es redzu, kā sāk mirdzēt Elizabetes seja, viņa saka: “No kurienes man tas, ka mana Kunga māte nāk pie manis? Redzi, tikko tava sveicināšana atskanēja manās ausīs, tad bērniņš manā klēpī ar liksmību sāka lēkt.”

51 Es gribu jums kaut ko pajautāt, draugi. Ja pirmajā reizē, kad Jēzus Kristus Vārds tika izrunāts caur cilvēciskām lūpām, tas atdzīvināja mirušu bērniņu mātes klēpī, tad ko tam būtu jāizdara ar no augšas dzimušu sanāksmi, kura apgalvo, ka ir piepildīta ar Svēto Garu? Aleluja! Āmen! Tam būtu jāizdziedina vēzis, jāatver acis aklajiem, jāatbrīvo gūstekņi, jāpiepilda ar Svēto Garu un jāpaveic visvisādas lietas tajā dārgajā Jēzus Kristus Vārdā; jāliek grēciniekam raudāt savu grēku dēļ. Ak vai!

Visi šie sanākušie, man šķiet, ka tas iet uz riņķi un uz riņķi. Ak, ko tik Dievs nevarētu šobrīd izdarīt! Dieva Svētā Gara Vēstnesis šodien ir šai ēkā, Vēstnesis, Svētais Gars, atnesdams mieru, atspoguļodams Jēzu Kristu. Varenais Uguns Stabs atrodas virs mums. Tu sacīsi: “Es to neredzu.” Taču jūs varat to sajust, tāpēc viena ķermeņa maņa ir tikpat laba kā cita. Jo tava redze varētu tevi pievilt vairāk nekā tava sajūta.

Tāpēc, ja tas nedara to pašu darbu, tad tas nav tas pats Svētais Gars; taču, ja tas dara to pašu darbu, tad tas ir Svētais Gars, Tas pats. Āmen. Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.]

Cik daudzi... Vai šeit ir grēcinieki? Cik daudziem šeit gribētos pateikt: “Es gribētu gūt prieku no tām svētībām, atrasties tajā Šekina godībā kopā ar jums, ļaudis, un izbaudīt Dieva svētības.” Vai jūs pacelsiet roku un pateiksiet: “Piemini mani, brāli Branham, kad tu lūgsies.” Lai Dievs tevi svētī, brāli. Lai Dievs tevi svētī, brāli. Lai Dievs jūs svētī. Lai Dievs jūs svētī. Lai Dievs tevi svētī, brāli. Tevi, lūk, tur, un tevi, un tevi. Pareizi! Vai vēl kāds pacels roku, pateiks: “Brāli Branham, palūdz par mani.” Lai Dievs tevi svētī, jaunais cilvēks. Tas ir ļoti labi.

52 Šorīt, kad es nācu iekšā uz brokastīm, man pienāca kāds ļoti mīļš puisēns un aplika savas rokas man ap kaklu. Viņa tēvs ir viens no draudzes ganiem šeit Dieva Asamblejās. Es domāju, ka viņš ir uz platformas, šorīt viņš bija. Un tas puisēns tika izsaukts kādā no sanāksmēm, un viņš šķielēja; un viņa mazās actiņas nu bija tikpat normālas kā manējās. Tas bija pirms daudziem gadiem.

Un pienāca vēl viens brālītis un paspieda man roku, un pateica, ka viņa mazajai meitiņai bija liels kākslis uz rīkles. Un es biju tur Džeka Mūra draudzē. Un pateica, ka Svētais Gars tur darbojās un izsauca viņu tur starp sanākušajiem, un pateica viņai. Tas kākslis vienkārši izzuda un pazuda, un bija prom. Tur nu viņa bija. Ak vai!

Kas tas ir? Kas ir tas Uguns Stabs? Tas ir Tā Kunga eņģelis. Kas ir Tā Kunga eņģelis? Tas pats, kas bija tajā degošajā krūmā, tas pats, kas bija Jēzū Kristū, tas pats, kas ir jūsos šovakar. Āmen. Tas pats, kas ir šeit, tas pats varenais Kungs Jēzus.

53 Vai šeit būs vēl kāds, pirms mēs palūgsim, kas gribētu pacelt savas rokas un pateikt: “Piemini mani, brāli Branham. Piemini mani.” Lai Dievs tevi svētī, ser. Lai Dievs tevi svētī. Un tas mazais zēns tur aizmugurē un tur tālu ārpusē, tur pašās beigās. Jā. Lai kur arī jūs nebūtu, Dievs zina.

Lūk, nolieksim mūsu galvas uz brītiņu. Un māsa, vai tu nenospēlētu man šo te: “Tas lielais Ārsts ir tagad tuvu.” Tikai akordu, ja var, lūdzu.

54 Atceros, blakus Fortveinai... Es biju Fortveinā, Indiānas štatā. Es esmu stāvējis aiz kanceles jau trīsdesmit vienu gadu. Tas notika pirms kādiem divdesmit astoņiem gadiem. Es lūdzos par kādu puisēnu, un skanēja tā mūzika. Tas puisēns tika dziedināts. Izlēca no manām rokām, tā bija paralīze, noskrēja lejā, ielēca savas mātes rokās. Kad viņš to izdarīja, kāda meitene no brāļu draudzes spēlēja klavieres. Un viņa piecēlās, viņas mati bija *šādi* izlaisti, viņa sāka dziedāt Garā, un klavieres, kuras viņa spēlēja, tie zilonkaula taustiņi turpināja kustēties: “Tas lielais Ārsts ir tagad tuvu, tas līdzjūtīgais Jēzus,” un simtiem cilvēku stāvēja, skatīdamies uz to.

Ne senāk, kā pirms divām svētdienām manā dievnamā, kad tur stāvēja trīs vai četri simti cilvēku, tas Uguns Stabs parādījās redzamā veidā otro reizi Džefersonvilā. (Pirmā reize bija, kad toreiz viņi nofotografēja to uz upes.) Un Viņš tur stāvēja piecpadsmit minūtes, ļaudams ikvienam

Viņu redzēt un uz Viņu paskatīties. Brāli, mēs esam ceļa galā.

55 Mūsu debesu Tēvs, mēs tagad nākam, Kungs, pie Tevis kā pie Dzīva Akmens. Mēs nākam, Kungs, jo mēs ticam, ka Tu esi un atlīdzini tiem, kas Tevi centīgi meklē. Mēs lūdzam Tavas svētības. Mēs lūdzam, lai Tu šovakar palīdzi šeit sanākušajiem. Un tie, kuri pacēla savas rokas, lai viņi kļūst par šī varenā Svētā Gara, šīs pēdējās dienas Vēstneša, līdzdalībniekiem.

“Es izliešu Savu Garu uz visas miesas.” Tu apsolīji to. Tu sacīji, ka pēdējās dienās būs agrīnais un vēlīnais lietus kopā: tas ir, vienā zemes pusē un otrā zemes pusē, abās pusēs būs lietus; ka lietus būs uz misionāru laukiem un uz šiem laukiem. Tāpēc mēs ticam, ka tā stunda ir klāt. Mēs redzam, ka Svētais Gars izpauž tās pašas lietas, ko Viņš darīja, kad Viņš bija šeit agrāk.

Svētī šos dārgos cilvēkus, Tēvs, es lūdzu. Esi viņiem tuvu. Dāvā viņiem mūžīgo Dzīvību. Dāvā to, Kungs. Es tagad uzticu viņus Tev, Kunga Jēzus Vārdā. Kamēr mūsu galvas ir noliektas, īsi palūgsim.

...lielais Ārsts ir tagad tuvu,

Tas līdzjūtīgais Jēzus.

Viņš nogurušai sirdij prieku dod.

56 Ak, uzdves mums, Svētais Gars! Ienāc Savā draudzē, Kungs Jēzu, lielā Rīta Zvaigzne, Uguns Stabs. Izdedzini šovakar Sev ceļu cauri visai neticībai cilvēku sirdīs. Lai viņi ir kā Marija, lai viņi ierauga Tavu klātbūtni un zina, ka tas esi Tu, ka Tavi apsolījumi joprojām darbojas, ikviens apsolījums. Tu apsolīji to izdarīt. Tu esi apsolījis, ka Tu jau esi viņus dziedinājis, jo Tu tiki ievainots viņu pārkāpumu dēļ, ar Tavām rētām viņi tika dziedināti. Dāvā to, Tēvs, šiem gaidošajiem cilvēkiem. Mēs tagad gaidām Tevi. Darbojies, es lūdzu, Kristus Vārdā.

Vienkārši nedaudz pavērosim, lai redzētu, kas notiks. Ak, cik saldi! Tā patiešām lēnām pacelsim mūsu galvas. Es gaidīju, kad jūs nomierināsit. Cik daudz šeit ir slīmu cilvēku, kuriem nav lūgšanu kartiņas? Paceliet savas rokas, lai Dievs jūs dziedinātu. Manuprāt, apstiprinājumam ir vajadzīgi trīs; vai tā tas ir, Bībelē? Ja es esmu runājis patiesību, sludinājis patiesību, tad Dievam ir pienākums to patiesību atbalstīt, ja tā ir patiesība.

57 Un tā, mums šeit ir vairākas lūgšanu kartiņas. Mēs tās nenosaucam. Es vienkārši gribu, lai jūs zinātu, ka tam nav vajadzīga lūgšanu kartiņa. Pajautājiet kalpotājiem, vai tas ir tā. Pajautājiet brāļiem, kas brauc ar mani it visur.

Mēs braucam pa ceļu, es pateikšu: “Uzgaidiet. Aiz tā stūra notiks tas un tas. Tur stāvēs kāds cilvēks. Viņam būs tas un tas, un viņš gribēs, lai es dodos uz noteiktu vietu, izdaru to un to.” Mēs dodamies uz turieni, un tas notiek. Protams. Tas nekad nepieviļ. Tas nevar pievilt, tas ir Dievs! Nu, ko tas dara? Apstiprina, ka Viņš ir tas pats. Lūk, tas neesmu es, tas ir Viņš.

58 Es savā priekšā neredzu nevienu cilvēku, kuru es pazītu, neskaitot šīs divas meitenītes. Manuprāt, tās ir brāļa Evansa divas meitiņas. Vai pareizi? Lūk, šeit. Viņas ir vienīgās, ko es pazīstu. Es vienkārši paskatījos, lai redzētu, vai es ieraudzīšu kādu, kuru es patiešām pazīstu. Bet vienīgie pazīstamie, kurus es redzu... Pirms brītiņa es kaut kur redzēju brāli Evansu, bet nu vairs neredzu. Ak, jā, re kur ir brālis Dauhs, sēž šeit, no Ohaio, brālis Bils Dauhs, mans draugs, sēž šeit, un māsa Dauha. Lūk, kur ir māsa Evansa. Es viņu ieraudzīju, tur aizmugurē aiz... Labi. Tieši tur blakus, brālis Evans, tas ir, māsa Evansa. Kur ir brālis Velčs? Sēž tur aizmugurē. Labi.

Lai viņi zinātu, kas jūs visi esat, paceliet savu roku. Visi, kas šeit mani pazīst un zina, ka es pazīstu jūs, paceliet savu roku – kas zina, ka es...zina, ka es jūs pazīstu. Labi, redziet. Un tā, jūs, kuri zināt, ka es jūs nepazīstu, un jūs esat slīmi, paceliet savas rokas. Paceliet rokas. Vienkārši paskatīsimies, kur viņi ir. Saprotat? Teju vai visur. Labi.

59 Ja Jēzus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, Bībelē ir teikts, ka iesākumā bija Vārds un Vārds bija Dievs. Vai pareizi? Un Vārds kļuva par miesu. Lūk, kad Dieva Vārds, kuru Viņš izteica, tika darīts par miesu.

Vai jūs zināt, ka šī zeme, uz kuras jūs sēžat, ir Dieva Vārda izpausme? Tas ir izpaustais Dieva Vārds. Ja tas tā nav, tad no kurienes tie uzradās? Viņš uztaisīja pasauli no neredzamām lietām. Viņš izveidoja zemi. Vienkārši izteica Vārdu. Sacīja: “Lai top,” un tapa. Viņš ir Radītājs. Labi. Tāpat arī krēsls, uz kura jūs sēžat, ir Dieva Vārds. Šī zeme, uz kuras stāv šī grīda, ir Dieva Vārds. Visas šīs lietas ir veidotas no zemes pīšļiem, Dieva Vārds. Un jūs paši esat Dieva Vārds. Tā tas ir. Tad kāpēc gan tā sirsniņa nevar sākt mest ārā visas šaubas no šejienes? Lai tā notiek!

60 Lūk, Dieva Vārds ir asāks par divpusēji aso zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kaula smadzenēm un...atdala kaula smadzenes; un Dieva Vārds (kas ir Jēzus) ir domu atpazinējs sirdī un prātā. Vai pareizi?

Un tā, kad Vārds bija šeit un bija kļuvis par miesu, un mājāja mūsu vidū kā Dieva Dēls Jēzus Kristus, viendien kāda parasta sieviete ticībā pieskārs Viņa drēbēm. Viņš nesajuta to fiziski, taču Viņš pagriezās un paskatījās, sacīja: “Kas Man pieskārs? Kas Man pieskārs?”

Pat Pēteris Viņam pārmeta, sacīja: “Kungs, visi skaras Tev klāt.”

Viņš sacīja: “Jā, taču Es manīju, ka no Manis izgāja spēks. Es kļuvu vājš. Mans spēks Mani atstāja.” Un Viņš pateica...paskatījās visapkārt uz sanākušajiem un sameklēja to sievieti, pateica viņai par viņas asiņošanu, kas viņai bija, ka viņas ticība ir viņu izglābusi (vai pareizi?). Viņa tika dziedināta. Viņš neteica: “Es to izdarīju.” Viņa to izdarīja pati. Saprotat? Sacīja: “Tava ticība tevi ir izglābusi...”

61 Lūk, Bībelē ir teikts, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un vēstulē Ebrejiem ir teikts, ka Viņš ir Augstais Priesteris, kas spēj just līdzīgu mūsu vājībām. Un, ja Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, ja jūs pieskarsieties tam pašam Augstajam Priesterim, tas pats Augstais Priesteris rīkosies tādā pat veidā. Tādā veidā, kā Viņš rīkojās pirmajā reizē, tādā pat veidā Viņam ir jārīkojas otrajā reizē. Ja Viņš tā nedara, tad Viņš izdarīja nepareizi pirmajā reizē. Ja Viņš darīja Sevi zināmu kā Mesiju ebrejiem un samariešiem, uztverot viņu prāta domas un pasakot viņiem, kā viņus sauca vai kas viņi bija, un tā tālāk, vai ko viņi bija izdarījuši...

Cik daudzi zina, ka tā ir patiesība, ka tā ir Bībeles patiesība, ka tieši tādā veidā Viņš darīja Sevi zināmu? Nu, ja tas bija veids, kā Viņš darīja Sevi zināmu ebrejiem un samariešiem, tad Viņam ir jādara tas zināms pagāniem, pretējā gadījumā Viņš ir pieļāvis kļūdu pie viņiem. Vai saprotat, ko es gribu pateikt?

Tagad visi, kas tam tic, paceliet savu roku, sakiet: “Es ticu, ka Viņš man to apsolīja.” Paldies. Tas to paveica. Lūk, vai atceraties, ko sacīja tas eņģelis? “Ja panāksi, ka cilvēki tev notic.” Saprotat? Nevis ticēt man; tas ir Viņš; bet ticēt, ka Viņš sūtīja mani pie jums. Un tā, lūdzieties un pieskarsieties Augstajam Priesterim. Un, ja Viņš virzīs mani uz šīs platformas, un runās uz jums, tad ļaujiet...paši izspriediet, vai tas ir pareizi vai nē. Jūs izspriediet, vai tas ir pareizi vai nē.

62 Jūs tikai pasakiet... Tagad novērsiet savu skatu no manis kā no cilvēka un sakiet: “Kungs Jēzu, man ir vajadzība.” Un necentieties kaut ko izspiest, ar to jūs nekur netiksiet. Vienkārši atslābinieties, sakiet: “Es ticu tam, Kungs, manā prātā nav nekādu šaubu. Tas cilvēks mani nepazīst, un es atrodos tālu no viņa. Es esmu te starp sanākušajiem (tur tālu aizmugurē, vai stāvu pie apļa, vai vēl kaut kur). Es zinu, ka es Tev ticu. Ja vien Tu ļausi man Tev pieskarties, ļausi viņam vērsties pie manis, tad es zināšu, ka tas nav brālis Branhams, jo viņš mani nepazīst. Tāpat viņš nezina, kas es esmu vai ko es izdarīju, vai ko es esmu izdarījis, vai ko es darīšu. Taču Tu to zini. Tāpēc, ja vien Tu ļausi viņam pievērsties, es zināšu, ka tas esi Tu. Tad es ticēšu viņa vēstījumam, jo Tu viņu kontrolē. Jā, tas esi Tu, kas runā caur viņu.”

Vai jūs tam ticēsiet? Cik daudzi tam noticēs, ja ieraudzīsiet to paši savām acīm? Nevis tur kādā tumšā istabā, bet tieši šeit, visu cilvēku priekšā, kā to dara mūsu Kungs. Nevajag...tas nav nekas slepens, tas ir tieši šeit. Tas ir tikai ticīgajiem. Un tā, vienkārši lūdziet.

63 Varbūt es esmu kļūdījies. Es domāju, ka tas bija kaut kur šeit, bet droši vien nebija. Es to vēroju, tā ir gaisma. Vai šī puse pacēla rokas, ka arī viņi ir slimi un mani nepazīst? Lūk, Viņš ir šeit. Jūs, kuri esat redzējuši tās fotogrāfijas un pārējo, vienkārši aizdomājieties, ka mehāniskā fotoaparāta acs ieraudzīja to, pirms ieraudzīja daudzi cilvēki...nofotografēja. Ja es šovakar nomiršu, ja šī ir mana pēdējā diena uz zemes, mana liecība ir patiesa. Fotokameras mehāniskā acs ir pierādījusi to septiņas vai astoņas reizes dažādās valstīs. Tā ir taisnība. To zina draudze pa visu pasauli.

Es esmu runājis patiesību, jo es runāju par Viņu. Tieši tāpēc es nebaidos, ka Viņš atbildēs, ka es esmu sacījis patiesību, jo es neliecinu par sevi; es liecinu par Viņu. Un tā, esiet patiesām godbijīgi un ticiet.

Sacīsiet: “Ko tu gaidi, brāli Branahm?” Es gaidu Viņu. Ja Viņš man nepateiks, es nevaru to izdarīt, tas arī viss. Ir vajadzīga jūsu ticība, lai kaut ko izdarītu. Vai arī varbūt Viņam negribas, lai mēs to darītu. Cik tad daudziem ir lūgšanu kartiņas? Vai kādam ir lūgšanu kartiņas? 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, ir palikušas apmēram astoņas lūgšanu kartiņas, deviņas. Tad mēs tās izsauksim, ja Viņš to nedarīs. Man patīk, kā tas tiek izdarīts bez lūgšanu kartiņām, lai jūs ieraudzītu, ka lūgšanu kartiņām ar to nav nekāda sakara.

64 Dievs, palīdzi mums šovakar. Es lūdzu, lai Tu dāvā to. Es esmu atnācis šurp ar drošu ticību, atnācis ticēdams, ticēdams, ka Tu to izdarīsi. Es lūdzu, lai Tu man tagad palīdzi. Dāvā man no Tava Gara, Tēvs. Dāvā to, lai tas būtu Tavai slava. Es lūdzu to Jēzus Vārdā. Āmen.

Jā, te nu tas ir. Paldies Tev, Kungs. Vai tu tici, ka Dievs dziedinās tevi no tās trūces, kundze? Darīs tevi veselu? Labi. Pieņem to. Pacel savu roku. Labi. Vai tev ir lūgšanu kartiņa? Tev nav. Tev tā nav vajadzīga. Es nekad dzīvē to sievieti neesmu redzējis. Vai mēs viens otru nepazīstam, dārgā māsa? Es tevi nepazīstu. Ja tā ir taisnība, tad pacel savu roku, lai sanākušie var redzēt. Vai tāda bija tava kaite? Tu tur sēdēji un lūdzies, vai pareizi? Lūk, man ir kontakts ar tevi. Tu lūdzies Jēzum: “Lai tā esmu es.” Vai pareizi? Pamāj šādi ar savu roku. Pacel savu roku, pamāj ar savu roku, lai viņi redz. Nu, kā es zināju, par ko viņa lūdzās, un tos vārdus, ko viņa sacīja? Vai tad jūs neredzat? Tas ir Kristus!

Lūk, viena kundze tikko kā nomainīja vietu, tagad viņa sēž tur. Vai tu gribi pārvarēt to sirdskaiti, māsa? Tev nav jānāk uz šejieni. Vienkārši paskaties šurp. Vai tu gribi pārvarēt savu sirdskaiti? Labi. Pacel savu roku, saki: “Es to pieņemu.” Labi, ej mājās, tava sirds slimība ir beigusies. Jēzus Kristus dara tevi veselu.

65 Tā kundze, kas sēž viņai tieši aiz muguras, tev ir sieviešu slimība. Piecelies, ja tā ir taisnība. Labi. Vai tev ir lūgšanu kartiņa? Tev ir. Es nebiju domājis tevi izsaukt. Labi. Ej mājās. Tu esi...tev bija...problēmas ar acīm, turklāt tās pasliktinās. Vai pareizi? Pamāj ar roku. Ne tāpēc, ka tev ir brilles, bet tās pasliktinās. Labi. Vairāk tā nebūs. Ej mājās, Jēzus Kristus dara tevi veselu.

Klau, vai tu izdarīsi man pakalpojumu, lūdzu? Lai viņi zinātu, redzēdami, ka tev bija kartiņa. Tā kundze, kas sēž tev blakus, viņa...uz to pusi, lūk, tur, viņa ciešs no kākšļa, vai tu tici, ka Jēzus Kristus dara tevi veselu? Tas ir iekšējs kākslis. Bet viss ir labi. Tici, un tas no tevis aizies. Labi.

66 Lūk, ja tu tici, ka es esmu Dieva pravietis, uzliec savu roku sievietei, kas ir tev blakus, kura tur raud. Tā Kunga eņģelis ir virs viņas. Viņai ir problēmas ar galvu. Ja tas ir pareizi, tad piecelies kājās, kundze, tā, kuru tikko kā izsauca. Labi. Piecelies, ja tā ir patiesība, tu, kurai rokā ir kabatlakats. Labi. Jēzus Kristus dara tevi veselu. Ej mājās, esi dziedināta.

Vai jūs Viņam ticat? Nu, vai tas eņģelis ir bībelisks? Lūk, tur aizmugurē, Viņš ir tur

aizmugurē, tur tālumā. Tur ir kāds vīrs ar sievu. Sievai ir diabēts, vīram ir artrīts. Ak, ja vien es varētu panākt, lai viņi saprot! Dievs, palīdzi man! Vilkersona kungs ar kundzi, piecelieties kājās. Jēzus Kristus dara jūs veselus. Ejiet mājās un esiet veseli. Kristus dara jūs veselus.

Vai jums ir lūgšanu kartiņa? Jums nav? Jums tādas nav, jums tāda nav vajadzīga. Kamēr jūs stāvat kājās, paklausieties, draugi. Es jūs vispār nepazīstu, vai pareizi? Ja es jūs nepazīstu, pamājjiet ar rokām. Redziet, es jūs nepazīstu. Jūs sēdējāt un lūdzāties. Vai pareizi? Kaut kas ar jums notika. Vai pareizi? Labi. Vai tāda bija jūsu slimība? Vai tāds ir jūsu vārds? Vai Viņš visu pateica pareizi? Pamājjiet šādi ar roku šai virzienā, tā ir taisnība. Pamājjiet ar roku. Labi. Te nu tas ir. Ejiet mājās, Jēzus Kristus dara jūs veselus.

Kam viņi pieskārs? Vai jūs ticat, ka eņģelis, kas atrodas mūsu priekšā, ir Dieva eņģelis? Tas neesmu es. Es nepazīstu tos cilvēkus. Es liecinu, viņi liecina, ka mēs neesam pazīstami, tātad tam ir jābūt Tā Kunga eņģelim. Un Viņš dara tieši tās bībeliskās lietas, par kurām Jēzus sacīja, ka Viņš to darīs tieši pirms tam, kad tas tiks sadedzināts kā Sodoma. Āmen!

67 Paskatīsimies. Ja jūs ticēsiet! Lūk, te nu tas ir atkal, lūk, tur stūrī. Pagaidiet, tā ir tā kundze... Nē, vienu brītiņu. Nē, tā nav tā kundze, kas tur stāv. Tā ir kundze, kas sēž, lūk, šeit. Tā tas ir, kundze, kas sēž šeit. Es redzēju kādu bērnu, bet tā ir kundze, kas sēž šeit, un viņa cieš no hemoroīdiem. Un viņa... Tur sēž viņas meitiņa. Viņa cieš no astmas. Tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS. Piecelies kājās un pieņem savu dziedināšanu. Jēzus Kristus dara tevi veselu. Piecelieties kājās, jūs abas. Ja mēs viens otru nepazīstam, paceliet savas rokas un pamājjiet. Labi. Ej mājās, mīļumiņ. Ar to ir cauri, meitenīt, tu būsi vesela.

Vai jūs ticat? Paskatieties šeit, šeit, šeit, šeit. Vai tu to neredzi, brāli Džek? Skatieties šeit, tieši šeit, atrodas tieši vīrs šī te vīrieša. Tas vīrs cieš no trūces. Tā tas ir. Viņš nav no šīs pilsētas, tā ir pilsēta, kuru sauc Oranža. Pareizi. Viņa vārds ir misters Saks. Vai pareizi, ser? Ja mēs nepazīstam viens otru, pavicini ar rokām, lūk, šādi. Tu tur sēdēji, sacīdams: "Ļauj tam būt man, Kungs." Vai pareizi? Pamāj ar roku.

Ak, Dievs, kā viņi var to neredzēt? Es pavēlu ikvienam slimniekam šeit piecelties kājās un saņemt savu dziedināšanu Jēzus Kristus Vārdā! Āmen. Celieties, nebaidieties! Ticiet viņam no visas sirds.

MARIJAS TICĪBA

(Mary's Belief)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1961. gada 21. janvārī Bomontā, Teksasas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 61-0121 ilgst 1 stundu un 24 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.